

8 Ιουνίου 2017

Αριθμ. Πρωτ.: 224489/25072/2017

Πληροφορίες: Ειδικοί Επιστήμονες
Μαρία Καραγεώργου (τηλ.:2131306762),
Χαράλαμπος Παπαδόπουλος (τηλ.: 2131306659)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
Νίκης 5-7, ΤΚ 10101, Αθήνα

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
Νίκης 5-7, ΤΚ 10101, Αθήνα

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ
Καρ. Σερβίας 10, ΤΚ 10184, Αθήνα

Θέμα: Δέσμευση του ακατάσχετου μέρους τραπεζικών λογαριασμών κατόπιν επιβολής κατάσχεσης κατά τις διατάξεις των αρ. 30Α επ. Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων

Αξιότιμοι κύριοι Υπουργοί, Αξιότιμη κυρία Υφυπουργέ,

Ο Συνήγορος του Πολίτη, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του κατά το άρθρο 103 παρ. 9 του Συντάγματος και το Ν. 3094/2003, όπως ισχύει, έχει γίνει αποδέκτης πλήθους αναφορών και άτυπων διαμαρτυριών και αιτιάσεων για την εν τοις πράγμασι δέσμευση που επιβάλλουν πιστωτικά ιδρύματα **στο κατά νόμο ακατάσχετο** μέρος καταθέσεων ατομικών ή κοινών λογαριασμών στο πλαίσιο διαδικασίας κατάσχεσης κατά τις διατάξεις του Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Ν.Δ. 356/1974), όπως ισχύει (εφεξής ΚΕΔΕ).

Ειδικότερα, οι εν λόγω αναφορές και λοιπές διαμαρτυρίες προέρχονται από φυσικά πρόσωπα δικαιούχους ή συνδικαιούχους τραπεζικών λογαριασμών για τα οποία το Δημόσιο ή άλλο δημόσιο νομικό πρόσωπο κοινοποίησε κατασχετήριο στην οικεία τράπεζα, ώστε να επιβάλει κατάσχεση στις καταθέσεις των λογαριασμών τους, στα χέρια της τράπεζας ως τρίτης, κατά τις διατάξεις των αρ. 30Α επ. του ΚΕΔΕ. Διαμαρτύρονται δε επειδή, παρότι ο καθένας από αυτούς δήλωσε, είτε μετά είτε και πριν την κατάσχεση, τον επίμαχο τραπεζικό λογαριασμό στο πληροφοριακό σύστημα της Φορολογικής Διοίκησης (TAXISnet) ως ακατάσχετο, κατά τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 31 του ΚΕΔΕ, όπως ισχύει, εντούτοις:

- πρώτον αδυνατούν απολύτως να κάνουν χρήση χρεωστικών καρτών συνδεδεμένων με τους λογαριασμούς αυτούς, δηλαδή και για το μέρος του λογαριασμού τους που είναι ακατάσχετο σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 31 του ΚΕΔΕ,

- δεύτερον γενικότερα αδυνατούν να χρησιμοποιήσουν το ακατάσχετο μέρος των καταθέσεων τους με τη μορφή του άυλου χρήματος, λ.χ. με τη χρήση ηλεκτρονικού πορτοφολιού,

- τρίτον, εξαιτίας των παραπάνω, αδυνατούν να επιτύχουν τη μείωση φόρου λόγω πραγματοποίησης δαπανών («χτίσιμο αφορολογήτου») την οποία δικαιούνται επί του εισοδήματός τους από μισθωτές υπηρεσίες και συντάξεις κατά το άρθρο 16 του Ν. 4172/2013, όπως ισχύει, δεδομένου ότι για τη μείωση αυτή φόρου πρέπει πλέον οι δαπάνες να έχουν εξοφληθεί με ηλεκτρονικά μέσα πληρωμής (παρ. 3 άρθρου 16 Ν. 4172/2013, όπως ισχύει, και ΠΟΛ. 1005/2017, ΦΕΚ Β' 145/2017), καθώς και

- τέταρτον, ακόμη και υλική πρόσβαση στο ακατάσχετο μέρος των καταθέσεων τους δεν μπορούν να έχουν παρά μόνον αν μεταβούν αυτοπροσώπως για ανάληψη σε ταμείο καταστήματος της τράπεζας – κάτι που αναγκάζονται να πράττουν κατά κανόνα τουλάχιστον μία φορά το μήνα, όταν τους καταβάλλεται περιοδικό ποσό μισθού, σύνταξης ή άλλης προσόδου –, συνεπώς αδυνατούν να έχουν υλική πρόσβαση στα ποσά αυτά μέσω των τραπεζικών μηχανημάτων αυτόματης ανάληψης (ΑΤΜ).

- πέμπτον, κινδυνεύουν να χάσουν ρύθμιση οφειλών τους προς Κοινωνικοασφαλιστικούς φορείς, καθώς η εξόφληση των δόσεων της ρύθμισης προβλέπεται να γίνεται μόνο μέσω πάγιας εντολής από τραπεζικό λογαριασμό τους, στον οποίο όμως επιβλήθηκε η κατάσχεση και γι' αυτό δεσμεύτηκε, συμπαρασύροντας και την πάγια εντολή.

Στο ζήτημα αυτό, εξάλλου, έκανε αναφορά και η αξιότιμη Υφυπουργός κυρία Παπανάτσιου κατά την Κοινή Συνεδρίαση της Διαρκούς Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων και της Διαρκούς Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής στις 19 Μαΐου 2017. Στη συνεδρίαση αυτή η κυρία Υφυπουργός ανέφερε ότι όντως οι Τράπεζες κρατούν δεσμευμένα και τα ποσά καταθέσεων τα οποία ευρίσκονται εντός του ακατάσχετου ορίου και ότι απαιτούν την φυσική παρουσία του δικαιούχου στα ταμεία των τραπεζών για την ανάληψη των χρημάτων αυτών.

Επιπλέον, κάποιιοι από τους εν λόγω δικαιούχους λογαριασμών έχουν αναφέρει ότι, ακόμη και όταν μεταβαίνουν αυτοπροσώπως για ανάληψη σε ταμείο καταστήματος της τράπεζάς τους, ο προϊστάμενος ή άλλος αρμόδιος τραπεζικός υπάλληλος του καταστήματος αυτού, πριν καταβάλει το ποσό που ζητά ο δικαιούχος, προβαίνει σε τηλεφωνική επικοινωνία με τη δημόσια αρχή ή άλλο δημόσιο φορέα που έχει κοινοποιήσει το κατασχετήριο στην τράπεζα και ενημερώνει για την αποδέσμευση στην οποία προτίθεται να προβεί. Αξίζει δε να σημειωθεί ότι σε κάποιες περιπτώσεις οι παραπάνω μορφές εν τοις πράγμασι δέσμευσης του ακατάσχετου μέρους του τραπεζικού λογαριασμού δεν αίρονται ή τουλάχιστον δεν αίρονται αυτομάτως ακόμη και όταν η οφειλή που αποτέλεσε την αιτία της επιβολής κατάσχεσης ενταχθεί σε ρύθμιση και αρχίζει να εξοφλείται από τον οφειλέτη σε δόσεις.

Στο πλαίσιο προσπάθειας προσδιορισμού της ανάγκης προστασίας εκ μέρους του Δημοσίου στις περιπτώσεις αυτές των πελατών των πιστωτικών ιδρυμάτων, ως χρηστών χρηματοοικονομικών υπηρεσιών και ως δυνητικών δικαιούχων της μείωσης φόρου λόγω πραγματοποίησης δαπανών σύμφωνα με το άρθρο 16 Ν. 4172/2013 («χτίσιμο αφορολογήτου»), ο Συνήγορος του Πολίτη επικοινωνήσε τόσο με την Ελληνική Ένωση Τραπεζών (εφεξής ΕΕΤ) όσο και ενδεικτικά με μεμονωμένα πιστωτικά ιδρύματα. Η ΕΕΤ

αναγνώρισε ότι «ορισμένες τράπεζες αναστέλλουν τη χρήση των χρεωστικών καρτών και ο δικαιούχος του λογαριασμού δύναται να αναλαμβάνει το ακατάσχετο ποσό μόνο από το ταμείο των καταστημάτων της τράπεζας» και απέδωσε την πρακτική αυτή των τραπεζών στην πρόθεσή τους «να διασφαλιστεί το συμφέρον του Δημοσίου ότι δεν θα υπάρξει υπέρβαση του ακατάσχετου ποσού, αφού οι αγορές που διενεργούνται μέσω χρεωστικών καρτών δεν εμφανίζονται την χρονική στιγμή της συναλλαγής ταυτόχρονα στα συστήματα της τράπεζας, σε αρκετές περιπτώσεις». Αλλά και τα πιστωτικά ιδρύματα με τα οποία ενδεικτικά επικοινωνήσαμε παραδέχθηκαν ότι προβαίνουν σε αναστολή της χρήσης των χρεωστικών καρτών για τις εν λόγω κατηγορίες οφειλετών, συνέδεσαν δε ευθέως την ακολουθούμενη αυτή πρακτική με την αδυναμία των μηχανογραφικών τους συστημάτων να διαχωρίσουν μέσα στον ίδιο τραπεζικό λογαριασμό το ποσό που προστατεύεται κατά νόμο από την κατάσχεση από αυτό που πράγματι δύναται να κατασχεθεί. Από ορισμένους αρμόδιους υπαλλήλους των τραπεζών με τις οποίες επικοινωνήσαμε λάβαμε διαβεβαιώσεις ότι εργάζονται προς την κατεύθυνση της επίλυσης των μηχανογραφικών αυτών προβλημάτων, αλλά χωρίς να μπορεί να προσδιοριστεί ο χρονικός ορίζοντας της επίλυσης.

Σε σχέση με τα παραπάνω προβλήματα, ο Συνήγορος του Πολίτη, ως Ανεξάρτητη Αρχή επιφορτισμένη βάσει του Ν. 3094/2003, όπως ισχύει, με τη διαμεσολάβηση μεταξύ των πολιτών και των δημοσίων υπηρεσιών για την προστασία των δικαιωμάτων του πολίτη και την τήρηση της νομιμότητας, κρίνει σκόπιμο να επισημάνει τα εξής:

α) Κατ' αρχάς, η δέσμευση όχι μόνον του κατασχετού αλλά και του ακατάσχετου μέρους των καταθέσεων οφειλετών του Δημοσίου και άλλων δημόσιων νομικών προσώπων για τους οποίους έχει κοινοποιηθεί κατασχετήριο στην οικεία τράπεζα ως τρίτης, βρίσκεται σε αντίθεση με το σύστημα των διατάξεων του ΚΕΔΕ και των λοιπών συναφών διατάξεων για την εισπραξη δημοσίων εσόδων. Πράγματι, αφενός μεν στην διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 31 του ΚΕΔΕ ορίζονται τα εξής:

«Καταθέσεις σε πιστωτικά ιδρύματα σε ατομικό ή κοινό λογαριασμό είναι ακατάσχετες μέχρι του ποσού των χιλίων διακοσίων πενήντα (1.250) ευρώ μηνιαίως για κάθε φυσικό πρόσωπο και σε ένα μόνο πιστωτικό ίδρυμα.»

Αφετέρου δε, ούτε στις διατάξεις του ΚΕΔΕ ούτε σε εκείνες του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 89 ΚΕΔΕ για τις υποθέσεις εισπραξης δημοσίων εσόδων, «εφ' όσον δεν αντίκεινται» στις διατάξεις του Κώδικα) ούτε σε άλλη διάταξη προβλέπονται τα είδη των δεσμεύσεων του ακατάσχετου μέρους των τραπεζικών λογαριασμών που αναφέραμε πιο πάνω.

β) Κατά δεύτερον, ο ορισμός των ποσών καταθέσεων που δεν ξεπερνούν τα 1.250 ευρώ ως ακατασχέτων στην παρ. 2 του άρθρου 31 έχει τεθεί εμφανώς διότι τα ποσά αυτά κρίθηκαν από το νομοθέτη αναγκαία για τις στοιχειώδεις ανάγκες διαβίωσης των δικαιούχων προσώπων. Εξάλλου, και το άρθρο 17 του ΚΕΔΕ ορίζει ως ακατάσχετα στα χέρια του οφειλέτη τα κινητά πράγματα της προσωπικής χρήσης του ίδιου και της οικογένειάς του που «είναι απαραίτητα δια τας στοιχειώδεις ανάγκες της διαβίωσης αυτών», τρόφιμα και καύσιμα «απαραίτητα εις τον οφειλέτην και την οικογένειαν αυτού διά τρεις μήνας», καθώς και τα εργαλεία, μηχανήματα, βιβλία και άλλα πράγματα που είναι απαραίτητα για την εργασία όσων πορίζονται τα προς το ζην με την καταβολή προσωπικής εργασίας τους. Κατά συνέπεια, η ανάγκη παρέμβασης της Πολιτείας ώστε να παύσει το συντομότερο η εν λόγω πρακτική των τραπεζών καθίσταται επιτακτική,

μεταξύ άλλων, και επειδή αυτή συνιστά σοβαρό περιορισμό στη χρήση του μέρους εκείνου του τραπεζικού λογαριασμού που ο νόμος έχει κρίνει ως συνδεδεμένο με την προστασία της αξιοπρεπούς διαβίωσης των πολιτών, προστασία που τελεί και υπό την εγγύηση των άρθρων 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 του Συντάγματος. Στην προκειμένη περίπτωση που ο δικαιούχος λογαριασμού είναι υποχρεωμένος, σε εργάσιμες μόνο ημέρες και ώρες, να αναμένει για ανάληψη σε ταμείο τραπεζικού καταστήματος – ενίοτε δε να αναμένει επίσης και τη συνεννόηση ενός τραπεζικού υπαλλήλου με υπάλληλο δημόσιας Αρχής ή άλλου δημόσιου φορέα – κάθε φορά που επιθυμεί να κάνει χρήση ενός οσοδήποτε μικρού ποσού από τον λογαριασμό του, ακόμη και για την αγορά ενός στοιχειώδους είδους διατροφής σε περίπτωση που δεν διαθέτει αρκετά χρήματα στο χέρι, είναι προφανές ότι δεν μπορεί να γίνει λόγος για επαρκή διασφάλιση της προστασίας που η παρ. 2 του άρ. 31 του ΚΕΔΕ θέσπισε για να εγγυηθεί υπέρ της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

γ) Κατά τρίτον, τουλάχιστον κάποιοι από όσους εξαιτίας της πρακτικής αυτής των πιστωτικών ιδρυμάτων αναγκάζονται να υφίστανται την ταλαιπωρία να αναμένουν κάθε τόσο για ανάληψη στα καταστήματα τραπεζών είναι άτομα μεγάλης ηλικίας, άτομα με ειδικές ανάγκες, δικαιούχοι προνοιακών επιδομάτων και εν γένει μέλη ευάλωτων κοινωνικών ομάδων. Αυτό συμβαίνει όχι μόνον επειδή τα μέλη των ευάλωτων αυτών ομάδων είναι συχνά δικαιούχοι συντάξεων και προνοιακών επιδομάτων, αλλά και επειδή πολλοί εξ αυτών, λόγω κινητικών ή άλλων προβλημάτων τους, προσέθεταν στους τραπεζικούς λογαριασμούς λήψης των εν λόγω παροχών τους άλλα άτομα ως συνδικαιούχους, μόνο και μόνο για να τους εξυπηρετούν με το να αναλαμβάνουν ή με άλλο τρόπο να χρησιμοποιούν για λογαριασμό τους ποσά από τις καταθέσεις τους. Λόγω όμως του ότι τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν επιβάλει εν τοις πράγμασι την παραπάνω μη νόμιμη πρακτική, μέλη των ευάλωτων αυτών κοινωνικών ομάδων αναγκάζονται σήμερα, παρά τα κινητικά ή άλλα προβλήματά τους, να παρουσιάζονται κάθε τόσο αυτοπροσώπως στα ταμεία τραπεζικών καταστημάτων για διενέργεια αναλήψεων, παρότι σε πολλές περιπτώσεις η οφειλή εξαιτίας της οποίας επιβλήθηκε η κατάσχεση στον οικείο λογαριασμό αφορά τον συνδικαιούχο και όχι τον ίδιο το λήπτη της σύνταξης ή προνοιακής παροχής.

δ) Κατά τέταρτον, η εν λόγω δέσμευση του ακατάσχετου μέρους των καταθέσεων οφειλειών του Δημοσίου και άλλων δημόσιων νομικών προσώπων καθιστά δυσχερή και σε ορισμένες περιπτώσεις αδύνατη για τους δικαιούχους των καταθέσεων αυτών την απόλαυση του νόμιμου – και συχνά κρίσιμου για την αξιοπρεπή διαβίωσή τους – δικαιώματος να επιτύχουν τη μείωση φόρου λόγω πραγματοποίησης δαπανών την οποία δικαιούνται σύμφωνα με το άρθρο 16 του Ν. 4172/2013, όπως ισχύει, επί του φορολογητέου εισοδήματός τους από μισθωτές υπηρεσίες και συντάξεις. Κατά συνέπεια, η πρακτική αυτή της δέσμευσης προσκρούει και στις διατάξεις του άρθρου 16 του Ν. 4172/2013.

ε) Κατά πέμπτον, η εν λόγω δέσμευση του ακατάσχετου μέρους των καταθέσεων ενδέχεται να συνιστά παραβίαση των συμβατικών όρων που συνδέουν την εκάστοτε τράπεζα με τους αντίστοιχους δικαιούχους λογαριασμών, τουλάχιστον εάν δεν υπάρχει σχετική πρόβλεψη στη σύμβαση που διέπει τη μεταξύ τους σχέση. Σε κάθε δε περίπτωση, τίθεται και ζήτημα παραβίασης γενικών αρχών και κανόνων του δικαίου προστασίας του καταναλωτή, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά την εκ μέρους των πολιτών

χρήση των τραπεζικών μηχανημάτων αυτόματης ανάληψης (ΑΤΜ) και τη χρήση των χρεωστικών καρτών και των λοιπών τρόπων διάθεσης ποσών καταθέσεων ως άυλου χρήματος.

στ) Τέλος, η εν λόγω δέσμευση εγείρει και ζήτημα ανεπαρκούς προστασίας από την Πολιτεία των περιουσιακών δικαιωμάτων που προστατεύονται ως θεμελιώδη από το άρθρο 17 του Συντάγματος και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Πράγματι, οι απαιτήσεις των δικαιούχων καταθετικών λογαριασμών έναντι των αντίστοιχων τραπεζών συνιστούν ενοχικά δικαιώματα που εμπίπτουν στην έννοια της ιδιοκτησίας κατά το άρθρο 17 του Συντάγματος και στην έννοια της περιουσίας κατά το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (βλ. ενδεικτικά Ολομ ΑΠ 40/1998, Ολ ΑΠ 6/2007, ΕΔΑΔ Απόφαση της 24-2-2011 στην υπόθεση BENet Praha, spol. s r.o. κατά Τσεχικής Δημοκρατίας, ΕΔΑΔ Απόφαση της 29-1-2013 στην υπόθεση Ζολώτας κατά Ελλάδος (No.2)). Ο θεμελιώδης χαρακτήρας δε του δικαιώματος στην περιουσία επιβάλλει στην Πολιτεία και θετικές υποχρεώσεις λήψης μέτρων προστασίας του και από ιδιώτες, «ιδίως όπου υπάρχει ένας άμεσος σύνδεσμος μεταξύ των μέτρων που ένας [πολίτης] μπορεί εύλογα να αναμένει από τις Αρχές και την αποτελεσματική απόλαυση των περιουσιακών του δικαιωμάτων» (ΕΔΑΔ Απόφαση της 29-1-2013 στην υπόθεση Ζολώτας κατά Ελλάδος, σκέψη 39 – πρβλ. τις Αποφάσεις του ΕΔΑΔ που αναφέρονται εκεί). Ανάμεσα δε στις θετικές αυτές υποχρεώσεις πρέπει κατ' ελάχιστον να νοηθεί ότι καταλέγεται και το να μη γίνεται ανεκτός από την Πολιτεία ένας εν τοις πράγμασι επιβαλλόμενος περιορισμός από νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου στην πρόσβαση και τη χρήση από πολίτες περιουσιακών τους δικαιωμάτων ο οποίος βρίσκεται σε αντίθεση με το σχετικό σύστημα κανόνων δικαίου. Εν προκειμένω, όπως προαναφέραμε, ο περιορισμός της πρόσβασης δικαιούχων τραπεζικών λογαριασμών στα ακατάσχετα ποσά των καταθέσεων τους είναι αντίθετος με το σύστημα των διατάξεων που ρυθμίζουν τη διαδικασία εισπραξης δημοσίων εσόδων και ιδίως με το σκοπό για τον οποίο έχει τεθεί η διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 31 ΚΕΔΕ, ενώ εκ του αποτελέσματος αποκλείει και ορισμένους από τους δικαιούχους της μείωσης φόρου του άρθρου 16 του Ν. 4172/2013 από το να απολαύσουν το δικαίωμα αυτό. Κατά συνέπεια, δεν επιτρέπεται η Πολιτεία να ανέχεται τη συνέχιση της εν λόγω πρακτικής των πιστωτικών ιδρυμάτων.

Για τους παραπάνω λόγους, ο Συνήγορος του Πολίτη προτείνει τα εξής:

- Πρώτον, το Υπουργείο Οικονομίας και Ανάπτυξης και προπαντός οι αρμόδιες Υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας Εμπορίου και Προστασίας Καταναλωτή να αναλάβουν τις ενέργειες που είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης των πιστωτικών ιδρυμάτων με τις υποχρεώσεις τους οι οποίες απορρέουν από το δικαίο προστασίας του καταναλωτή αλλά και από το προαναφερθέν σύστημα των διατάξεων περί εισπραξης δημοσίων εσόδων, ώστε να μην περιορίζεται με τους ως άνω τρόπους η χρήση του ακατάσχετου μέρους των εν λόγω τραπεζικών λογαριασμών. Αξίζει στο σημείο αυτό να τονιστεί και ότι, κατ' αναλογία προς όσα το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει κρίνει για το ηλεκτρονικό σύστημα υποβολής των δηλώσεων φόρου εισοδήματος, ομοίως και κάθε τραπεζικό ηλεκτρονικό σύστημα «θα πρέπει [...] να προσαρμόζεται στους κανόνες της [...] νομοθεσίας και να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ορθής εφαρμογής της και όχι η εφαρμογή της [...] νομοθεσίας να προσαρμόζεται στις δυνατότητες του [ηλεκτρονικού] συστήματος» (ΣτΕ 1445/2016, σκέψη 8).

- Δεύτερον, μέχρι την οριστική εξάλειψη της εν λόγω πρακτικής των πιστωτικών ιδρυμάτων, προτείνεται το Υπουργείο Οικονομικών να αναλάβει πρωτοβουλία για την επέκταση της εξαίρεσης που προβλέπει η περ. β της παρ. 3 του άρθρου 16 του Ν. 4172/2013, όπως ισχύει, και σε όσους αδυνατούν εξαιτίας της εν λόγω πρακτικής να κάνουν χρήση των χρεωστικών τους καρτών ή άλλων τρόπων άυλης διάθεσης του ακατάσχετου μέρους των δεσμευμένων τραπεζικών τους καταθέσεων, δηλαδή να επιτραπεί και σε αυτούς να μπορούν να προσκομίζουν έντυπες αποδείξεις για να επιτύχουν τη μείωση του φόρου κατά την παρ. 1 του ίδιου άρθρου.

Με την πεποίθηση ότι θα λάβετε σοβαρά υπόψη τις παραπάνω επιστημονικές και θα ανταποκριθείτε στις προτάσεις της Αρχής, σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων για τη συνεργασία και παραμένουμε στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε σχετική διευκρίνιση.

Με εκτίμηση

Ανδρέας Ι.Ποττάκης
Συνήγορος του Πολίτη

Συνημμένο:

Το απαντητικό έγγραφο της ΕΕΤ με α.π. 596/21.03.2017

Κοινοποίηση:

1. Τράπεζα της Ελλάδος – Διοικητής
Ελευθερίου Βενιζέλου 21, ΤΚ 10250, Αθήνα
2. Ελληνική Ένωση Τραπεζών (υπόψη Γ.Γ. κυρίας Χαρούλας Απαλαγάκη)
Αμερικής 21Α, ΤΚ 10672, Αθήνα